

unødigt gaar i Stykker, og i Arbejdet for at ordne det paa bedst mulig Maade vil jeg tilsiige mit Partis Støtte.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg vil gerne overfor den sidste ærede Taler udtrykke min Tak for de overordentlig rigtige og sunde Betragtninger, han fremsatte med Hensyn til den Afgørelse, den enkelte altid vil blive stillet overfor, Afgørelsen af, om han er i Stand til at løse den Opgave, som Livet stiller ham. Det nytter ikke, at Lovgivningen i saa Henseende vil agere Formynder og vil indsætte Domstole, der skal bedømme det. Det maa være Livet selv, der stiller den Prøve, som i saa Henseende er afgørende. Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem i, at den Betragtning bør vi stadig holde os for Øje, at disse Love er ikke gennemført for at gavne enkelte, men for at tjene et socialt Formaal, og kan de enkelte, der er gaaet ind af egen fri Villie efter Ansøgning, som de har faaet bevilget, ikke klare sig, saa er Forholdet jo det, at der er andre, der ønsker at komme til, og saa er det rigtigt, at disse andre kommer til.

Det ærede Medlem udtalte, at Jorden i mange Tilfælde var alt for dyr, og jeg skal ikke benægte, at der sikkert foreligger Tilfælde, hvor Jorden er købt for dyrt. Det er dog min bestemte Opfattelse, at det alligevel til syvende og sidst ikke er Jordprisen, der er det afgørende, fordi de Summer, der anvendes til Bygningernes Opførelse, er blevet meget større end Jordprisen, saaledes at det i Virkeligheden er der, den første Aarsag til, at det i enkelte Tilfælde gaar galt, maa søges. Men det, som jeg heroverfor vil hævde, er, at jeg aldrig nogen Sinde her i Tinget har erklæret mig rede til at tage Ansvaret for, hvordan det gaar, naar en Mand køber for dyrt. Jeg er selvfølgelig villig til at bære min Del af Ansvaret for, at disse Love er ført igennem, det Ansvar kan jeg aldrig løbe fra; men jeg har udtrykkelig sagt, at de, der søger Statslaan og Tilskud i Henhold til disse Love, maa sandelig selv tage Ansvaret for, hvad de foretager sig. Og hvis det er Folk, der ikke en Gang kan tage det Ansvar, er de i allerhøjeste Grad uegnede til at gaa ind i saadanne Brug. Jeg har intet Øjeblik lagt Skjul paa, at de selv maa tage Ansvaret i saa Henseende, og betaler de for høj en Pris for Jorden, eller — hvad der ganske sikkert i mange flere Tilfælde har fundet Sted —, anvender de alt for store Sum-

magtens Side bestræbe sig for, at intet mer paa at bygge sig et Hus, saaledes som de kunde ønske det, uden at have Midler dertil, maa de selv tage Ansvaret for Følgerne. Ganske vist er Sogneraad og Amtskommissioner skredet ind i visse saadanne Tilfælde, og de har gjort en god Gerning ved der at sige: Dette er meningsløst, det giver vi ikke Laan til. Men fordi de har gjort det i visse Tilfælde og derved har vist den paagældende Mand en Tjeneste, vil jeg ikke erkende, at den enkelte, der af egen fri Villie har købt Jord og opnaaet Statens Støtte dertil, skal have Ret til at sige: Det er disse nederdrægtige Loves Skyld, at jeg sidder saadan i det; det er den Amtskommission, som ikke har passet paa mig. Saadan kan en voksen Mand ikke tale, og jeg advarer stadig mod, at man flytter Ansvaret. Nej, man maa forlange, at den, der gaar ind til disse Brug, selv ser sig for og selv tager det Ansvar, der følger med. At vi vejleder saa godt, vi kan, og i enkelte Tilfælde siger Stop, det fortjener vi Tak for, men jeg har aldrig erklæret, og det er det, jeg vil berigtige her, at jeg som Landbrugsminister har paataget mig — og jeg vil ogsaa paa Amtskommissionernes Vegne sige, at de i deres Virksomhed heller ikke kan paatage sig — Ansvaret for, om en enkelt Mand i Starten tager fejl i sin Bedømmelse eller i øvrigt, efter at han er begyndt, viser sig at være uegnet til at drive et saadant Brug. Lad os ikke flytte Ansvaret, men lad os lægge det der, hvor det rettelig hører hjemme.

Thorhaug: Jeg kan slutte mig til mit Partis ærede Ordfører (Pinholt) og ogsaa til den højtærede Ministers Udtalelser; men naar jeg alligevel har begæret Ordet under disse Forhandlinger, er det, fordi det kommer mig for, at vi i Fremtiden bør tage fuldt saa alvorligt paa det Spørgsmaal, det her drejer sig om: Jordlovgivningen, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde. Vi fik den Fornemmelse igen i Aar, at han føler sig som den højeste sagkyndige paa dette Omraade, thi der faldt flere Udtalelser, som ikke stemmer med de virkelige Forhold. Naar det ærede Medlem fremstillede det, som om de, der havde faaet Brug efter Loven af 6. Maj 1921, var daarligt stillet, og vilde bevise det med, at de havde en mindre Besætning eller ingen Besætning, saa er dertil at sige, at i Praksis er det modsatte jo Tilfældet, i alt Fald de Steder, hvor jeg er kendt. Vi skal her lovgive om en